

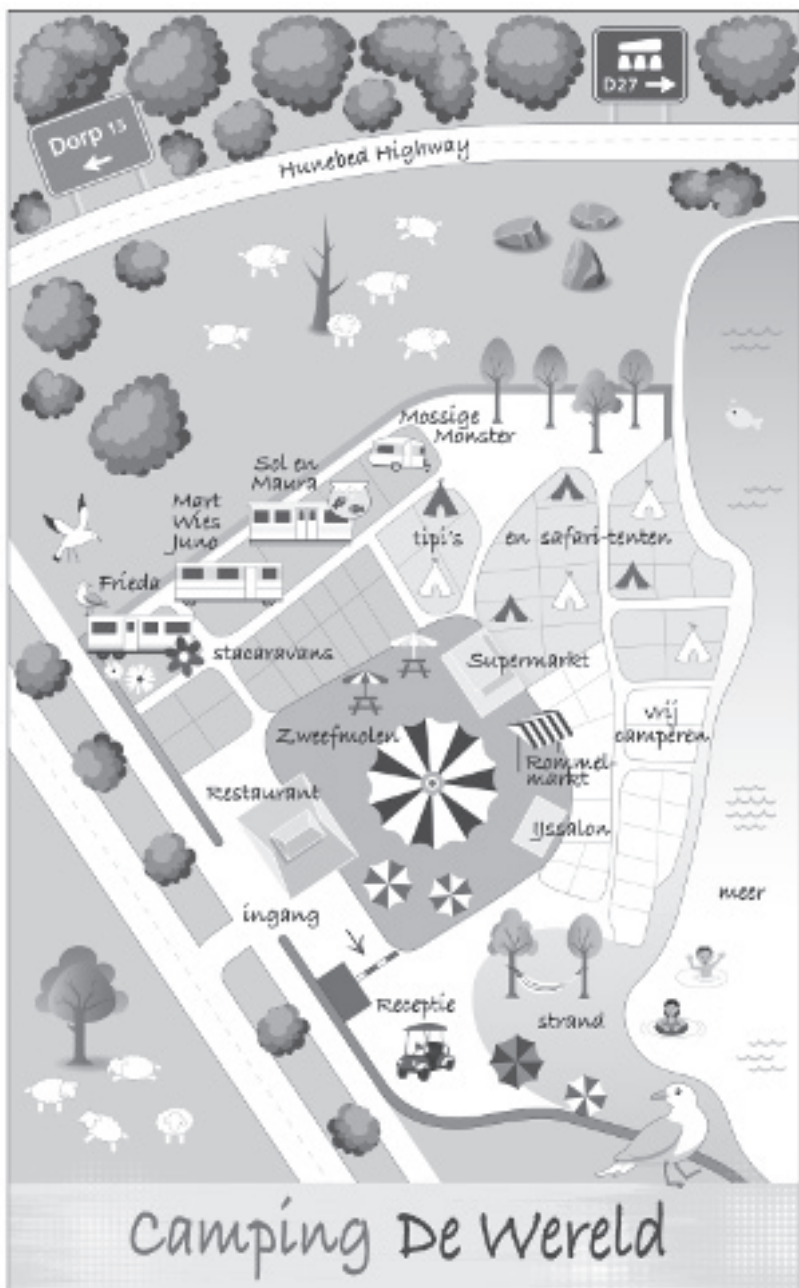
Tweehonderdendrie

Ik kom dus nooit meer uit deze caravan. Ze bekijken het maar. Echt niet dat ik me hier ooit thuis ga voelen. Ook al probeert papa het nog zo hard, zoals nu. Daar staat hij weer met die sullige glimlach. Die heeft hij al sinds we hier zijn. Maar het was natuurlijk ook zijn idee om te verhuizen.

‘Juun, ga je mee?’ vraagt hij nog eens.

Ik doe net alsof ik hem niet hoor. Als ik hem neger, gaat hij vast vanzelf weer weg. Dat werkte gister en eergister. En de dag ervoor ook. Ik blijf gewoon doodstil op de bank liggen en staar naar mijn iPad. Meer lukt ook niet, want ik smelt hier bijna weg door de hitte. Mijn lange haar plakt in slierten langs mijn gezicht. En ik word gek van mijn jeuken-

de enkel onder het drukverband. Als papa straks weg is, pak ik gewoon weer die breinaald, ook al mag het eigenlijk niet. Slecht voor de zwelling.

‘Toe nou, Juno, alsjeblijft,’ probeert papa weer. ‘Het lijkt me zo leuk om samen een rondje over de camping te maken. Dan kun je zien hoe mooi het hier is geworden. We hebben net de hangmatten bij het meer opgehangen.’

Sommige mensen hebben een plaat voor hun kop, mijn vader een betonblok. Ik praat nu al drie dagen niet meer met hem. Niet meer sinds mama en ik ook hier op de camping zijn komen wonen. Zelf is papa hier al een paar maanden. Anders kreeg hij niet alles af voor de start van het seizoen. Hij is dunner geworden en heeft ineens een baard. En hij blijft gewoon tegen me aan kletsen alsof er niets aan de hand is. Alsof we nog gewoon in ons oude huis wonen en niet tweehonderdendrie kilometer verderop. Omdat die sukkel ineens zo nodig een familiecamping in Drenthe moest kopen. En dat net voor de zomervakantie. Vlak voordat ik naar groep 8 zou gaan. Weg huis, weg school en weg vrienden.

Ik durf te wedden dat papa er niet één seconde over heeft nagedacht hoe deze verhuizing voor mij zou zijn. Hoe het is om ineens in een stacaravan te wonen, omdat hij al het spaargeld in zijn nieuwe droom heeft gestopt. Daarom kom ik nóóit meer van deze maffe bank af. En

ben ik ook niet van plan om ooit nog een woord tegen hem te zeggen.

‘Het is de eerste dag van de zomervakantie en er zijn al veel gasten aangekomen.’ Papa’s stem klinkt wat hoger dan daarnet.

Ik zeg nog steeds niets.

‘Misschien zitten er leuke nieuwe vrienden voor je bij?’

Dus. Echt. Niet. ‘Wil je tegen papa zeggen dat ik al vrienden heb?’ vraag ik aan mama. Ze staat in hun slaaphok achterin. Een kamer kun je het niet noemen, daarvoor is het te klein. Het is maar goed dat ze zelf ieniemienie is. Zij past hier wel. Als je ons naast elkaar zet, zou je niet denken dat ik haar dochter ben. Ik ben nu al langer en dat terwijl ik pas twaalf ben. Sinds eergister. Natuurlijk heb ik het niet gevierd. Hoe dan? In deze stomme caravan? En met wie? Papa en mama hadden slingers opgehangen en een red velvet-taart – mijn lievelings – gekocht. Die slingers heb ik naar beneden getrokken en de taart heb ik in de vuilnisbak gegooid. Mama werd boos en schreeuwde dat ik al net zo koppig was als papa. Die stond me met tranen in zijn ogen aan te staren. Maar die heeft hij al snel. Ik niet. En mama ook niet. Die heb ik nog nooit zien huilen.

Mijn blik flitst naar papa. Hij staat gebogen bij het aanrecht omdat hij anders zijn hoofd tegen het plafond zou

stoten. Mijn lengte heb ik van hem, net als die koppigheid. En mijn iets te grote neus. Maar verder lijkt ik dus totaal niet op hem. Ik zou nooit van mijn leven een camping aan de andere kant van het land hebben gekocht en mijn dochter uit haar gelukkige leven hebben weggerukt om mijn eigen droom achterna te gaan. Het is me trouwens een compleet raadsel waarom juist zo'n reus als hij in een caravan wil wonen. Al zegt hij dat het tijdelijk is, totdat we weer genoeg geld hebben. Dan wil hij een huis voor ons bouwen. Dat lijkt me een nóg grotere ramp.

Vroeger was papa best normaal. Totdat hij besloot een maand in een camper door Nederland te trekken, op zoek naar zichzelf. En terugkwam met het plan om deze camping in Drenthe te kopen. De eigenaar wilde met pensioen. En nu is papa 'Camping De Wereld'. Want volgens hem heb je geen camping, maar ben je de camping. Hij loopt zelfs iedere dag in zijn zelfontworpen campingshirt waarop hij in het midden een wereldbol in een hart heeft getekend. Erboven staat *I* en eronder *Camping De Wereld: I love Camping De Wereld*. Hij heeft mama en mij ook een t-shirt gegeven als welkomstcadeau, maar het mijne heb ik meteen onder mijn bed gepropt. Mijn ogen schieten weer terug naar mama. Tegen haar praat ik nog wel, ook al had zij die verhuizing moeten verbieden. Ik moet toch tegen iemand praten, anders ben ik bang dat ik hier helemaal gek word.

Mijn telefoon heb ik uitgezet. Imane en Fedde bleven maar bellen, maar ik heb geen zin om met ze te praten. Dan mis ik ze te veel. En wat zou ik ze moeten vertellen? Er gebeurt hier toch niets en ik ken niemand. En daarom is mama nu mijn doorgeefluik voor papa.

Mama probeert een hoeslaken om het matras te trekken. Ze stoot haar armen tegen de wanden van dat hok. Uit mijn ooghoek zie ik dat papa iets wil zeggen, maar ik ben hem voor. Ik ga mooi nog even door op dat vriendending van net. Dat is zijn zwakke plek.

'Vrienden die nu alleen veel te ver weg wonen. Omdat hij zo nodig moest verhuizen!' Spetters spuug vliegen vanuit mijn mond op het scherm van mijn iPad.

Ik zie papa verstijven. 'Maar, eh... ik dacht dat je een paar dagen geleden nog zei dat je Imane en Fedde niet meer wilde zien?'

'Ja, omdat ik ze anders veel te veel zou missen!' schreeuw ik. 'Snapt die man dan ook niets?' Ik wijs naar papa, maar ik kijk naar mama.

'Juuntje, toe!' zegt ze, alsof ik ineens weer drie jaar oud ben. 'Ik snap dat het moeilijk voor je is, maar ik word helemaal gek van dat gekat. Dat is nog erger dan tien krijsende baby's bij elkaar.'

Ik zucht overdreven. 'Als jij dan ophoudt over die baby's van je!'

Voordat mama met papa campingbaas werd, was ze verloskundige. Ze heeft meer dan zeshonderd baby's op de wereld gezet. Misschien huilt ze daarom wel nooit. Omdat ze al die jaren al te veel krijsende baby's heeft gehoord. Ik hoorde haar vorige week zeggen dat de camping haar zwaarste bevalling ooit was. En toch zijn we hier. Ik denk dat ze haar oude leven stiekem net zo erg mist als ik het mijne, maar dat zal ze nooit toegeven. Elke dag zegt ze net iets te hard dat we moeten genieten van dit nieuwe avontuur. Dan trekt ze haar mondhoeken omhoog, maar haar ogen lachen niet mee.

Net zoals nu. Ze gooit het hoeslaken op het bed. 'Kom, Mart, ik wil wél een rondje met je over de camping maken en zien hoe mooi het hier is geworden.' En terwijl ze me blijft aankijken met die nepgrijns pakt ze haar *I love Camping De Wereld*-shirt uit de kast naast haar en trekt het over haar jurk aan. Overdreven wrijft ze over het hart met de wereldbol. Dan pakt ze papa's hand en trekt hem mee de caravan uit.

Ik hinkel naar de deur en zie ze samen in dat rare golfkarretje stappen dat ze gekocht hebben omdat de camping te groot is om alles te lopen. Een reus van een man achter het stuur met naast hem zijn kaboutervrouwkje. Allebei in die te blij shirts. Ik zou bijna denken dat ik in een stripverhaal terecht ben gekomen. Maar nee, het zijn toch echt mijn

eigen ouders die daar wegrijden. En ik sta hier echt op de drempel van een te lelijke caravan die nu mijn nieuwe huis is.

Als dit een strip was, dan zou er nu een plaatje van mijn ontploffende hoofd te zien zijn.

Baf!

En weg was ik.

Groen haar

Ik trek de glazen deur achter me dicht en strompel naar de bank. Met een plof laat ik me vallen. Ik kijk naar het verband op mijn been. Het wit is bijna niet meer te zien door alle gekleurde namen. Iedereen uit mijn klas heeft er iets op gezet. Mijn óude klas. Imane heeft een hartje rond haar naam getrokken en Fedde een smiley.

De dag voordat mama en ik zouden verhuizen besloot ik er 's avonds vandoor te gaan. Ik had een rugzak met extra kleren, een pak crackers en een fles cola op mijn rug. De eerste nacht zou ik wel overleven en daarna zou ik wel zien. Misschien kon ik me bij Imane of Fedde verstoppen. Maar ik kwam niet eens tot ons tuinhekje. Toen ik uit mijn slaap-

kamerraam sprong kwam ik verkeerd terecht: kapotte enkelbanden en een megabult op de zijkant van mijn blauwpaarsgroengele voet.

Er ontsnapt een diepe zucht. Dat doe ik de laatste weken veel. Zuchten. Alsof iemand een paar keer per dag een klein gaatje in me prikt en ik langzaam leegloop. Ik klap niet in één keer uit elkaar als een ballon, ik verschrompel langzaam. Wat moet ik hier? Ik heb wel zin in een duik, maar dat kan niet met dit been. En al zou het wel kunnen, dan zou ik toch niet gaan. Dan heeft papa gewonnen. Dat nooit.

Het is al dagen tropisch warm. Op het nieuws zeiden ze dat het de laatste vijftig jaar niet meer zo heet is geweest. Net nu we in een caravan wonen. Het lijkt hier wel een sauna. Zelfs de kaarsen op het tafeltje voor me zijn gesmolten.

Er ligt een plattegrond van de camping naast. Ik pak hem op. Ik kan op zich best even kijken waar het meer is, ook al ga ik er never nooit niet naartoe.

De plattegrond is opgedeeld in kleurige vakken. Onderaan in het midden is de receptie rood gekleurd. Daarboven in het paars is het grote plein met een supermarkt, een ijsalon en het restaurant. En de 'parel van de camping', zoals papa al honderd keer tegen me heeft gezegd sinds ik hier ben: de zweefmolen. Stiekem denk ik dat hij alleen al daarom deze camping heeft gekocht. Om de saaiheid uit zijn leven te vliegen.

De kampeervelden liggen om het plein heen en het blauwe vlak links van het plein is voor de stacaravans. Daar staan wij dus. Het gele vlak boven het winkelplein is voor de tipi's en de safaritenten. En in het roze vlak rechts mag iedereen zijn eigen tent, caravan, camper of bus neerzetten. Daar ligt ook het meer naast. Om de kampeervelden heen is alles groen gekleurd. Drenthe bestaat volgens mij alleen maar uit bossen, hunebedden en schapen. Verder is er niets.

Op de achterkant is een kaartje van het dichtstbijzijnde dorp afgebeeld en ik zie een zwarte stip die bijna van het papier af valt. Daar ligt Camping De Wereld. Het is ongeveer vijftien kilometer van hier naar daar. Ik woon dus niet alleen in een caravan, maar ook nog eens in the middle of nowhere. Na de zomervakantie moet ik dat roteind iedere dag heen en weer fietsen naar school.

Een paar weken geleden heb ik een dag meegedraaid in mijn nieuwe klas om alvast kennis te maken. Ze waren best aardig, maar natuurlijk lang niet zo cool als Fedde en Imane. Ik strijk met mijn hand over mijn zwarte T-shirt, waar in grote witte letters METALLICA op staat. Van Fedde gekregen. De lievelingsband van zijn vader en dus ook van hem. Fedde vindt altijd precies hetzelfde leuk als zijn vader. Die zou nu vast met zijn vader in een achterlijk golfkarretje over de camping hebben gecroost. Hij wel.

Dit shirt had ik ook aan tijdens die eerste dag in mijn

nieuwe klas. Ik viel er nogal mee op, want iedereen zag er precies hetzelfde uit. Allemaal in een blauwe spijkerbroek en wit T-shirt. Maar dan echt! Alsof ze het zo met elkaar hadden afgesproken. En dat was gelukkig ook zo, anders was ik meteen gillend weggerend. Ze waren voor de musical aan het oefenen. Dat doen ze hier niet alleen in groep 8, maar gewoon elk jaar. Mijn nieuwe meester vroeg of ik mee wilde doen tijdens de uitvoering voor alle ouders. Het leek me wel wat, want ik houd stiekem heel veel van musicals en die liedjes kon ik ook wel op afstand leren. Ik zei dus tegen meester Sietse dat ik erover zou nadenken.

Maar na de repetitie kregen we de opdracht om te tekenen wat we later wilden worden. Mijn tekening viel nogal op – net als mijn Metallica-shirt. De helft van de klas had zichzelf in een blauwe overall voor een boerderij of op een tractor getekend. Ik had mezelf headbangend in een toga afgebeeld. En ik vertelde dat ik later rechter wilde worden, zodat ik het alle ouders kon verbieden om te verhuizen vlak voordat hun kind naar groep 8 gaat. Mijn nieuwe klasgenoten keken me aan alsof ik van een andere planeet kwam.

Ik draai de luxaflex voor het grote raam half open. Ze ruiken nog nieuw. Dat zijn ze ook. Het is het enige nieuwe in deze tweedehands zoi. Papa heeft ze gister voor me opgehangen. Dat was één van mijn eisen. Niemand hoeft me